

mu veselí, stejně jako můj kamarád, který na tohle zrovna moc není. V tomhle se celkem lišíme, já osobně bych podobnou příležitost k ostudě nevynechal, ale prostě každý to máme posazené jinak. Nicméně dorazil v nějakém podivném kostýmu z půjčovny, sebral ze stolu nealko a vyčkával, až mu vyprší doba kolektivní legrace a bude se moct vrátit domů k rodině. Protože se docela nudil, pozoroval kostýmy spolupracovníků. Většinu z nich dokázal identifikovat nebo alespoň odhadnout, až ho zaujal jeden jeho kolega, se kterým si moc nevěděl rady. Kolega přišel v županu, trenýrkách a teniskách – kamarád dumal nad tím, zda přišel jako Charlie Sheen nebo Big Lebowski, ale to vzápětí zavrhnul, protože kolega na sobě neměl žádné tričko. Nakonec mu zvědavost nedala a šel se ho zeptat, jakou že to postavu vlastně představuje. Tedy na dotaz, co je to vlastně za masku, župan zakoulel očima a odpověděl, že samozřejmě Loki.

To mého kamaráda znejistilo ještě o trochu víc, nicméně řekl, že zpodobnění severského mytologického božstva v županu a trenýrkách je docela netradiční, načež župan našťavaně praštil pivem o stůl, zařval na kamaráda: „Locky Balboa, kleténe!“ a nasupeně oddusal pryč.

Kamarádovi z toho sice bylo všelijak, ale jakkoliv to bylo hnusné, já jsem se tlemil po celý zbytek jízdy. Nicméně připomnělo mi to zážitek z minulého léta.

V té době jsme se ještě velmi výrazně přátelili s Evou, a tedy nebylo nic divného na tom, že jsme společně podnikali všemožné iracionální akce. Eva byla v té době prdlá tím vzácným způsobem, který mě fascinoval, nebyla ještě menežr a bylo to období zážitků, které se myslím hned tak nezopakují. Jednoho dne mi tedy Eva oznámila, že pojedeme na ryby. V tu chvíli jsem docela zpozorněl, protože v tomto napohled nevinném prohlášení se mohlo skrývat opravdu cokoli – od toho, že Eva dostala chuť na sushi, až po to, že nás oba přihlásila do tříměsíčního kurzu harpunování velryb v Norsku.

Namítl jsem, že ryby nejím, nedůvěřuji ze zásady nikomu, kdo dělá soustavně takovej kravál, a vyjádřil jsem pochybnost v tom smyslu, zda se dá na místních sladkovodních rybách vůbec bezpečně jezdit. Dále jsem podotkl, že si nejsem vědom toho, zda má vůbec kapr nějakou mechanickou brzdu, a informoval jsem Evu o skutečnosti, že pokud nějakou rybu při řízení nabourám, nevztahuje se na to moje povinné ručení. Eva, která na podobné debaty byla zvyklá, kontrovala, že v Amazonii se už nestřelí tolik, jak informují média, a fakt, že tam jedeme pod kolonkou „živá návnada“, je čistě jenom formalita, a že piraně mají naprosto nezaslouženou pověst.